

Řeknu si o další víno, gin s tonikem pro Helen a zašeptám *cappuccino*. Enda přimhouří oči a přiloží si dlaň k uchu. „Co bylo to poslední?“

„Cappuccino, prosím.“

Věnuje mi pohled, že by s ním propálil zeď, ale já jen pokrčím rameny. Zavrtí hlavou a otočí se ke kávovaru.

Když donesu šálek Gemmě, uchopí ho oběma rukama. „To je neskutečné,“ říká zrovna Helen a třeští na ni oči. „Vlastně i vzrušující, že? Jak to budete řešit?“

Helen se dlouze napije svého drinku. „Asi jako všechno ostatní.“

Gemma nakrčí nos. „To asi nebude moc zábava, co?“ zadívá se na Baze a čeká na souhlas.

Baz ji pohladí nahoru a dolů po paži. „Ještě je brzy,“ odpoví a věnuje jí varovný pohled, aby radši mlčela, ale ona si ho nevšímne.

„Moc takových případů se asi nenaskytne, ne? Abyste ho dostali poštou jako stolní hru.“

„Netušila jsem, že se nám brífink přesunul do baru,“ ozvu se. Helen pohlédne stranou a začne cinkat ledem ve sklenici.

Gemma se dívá ze mě na Baze a zase zpět. „No, pardon, já jsem jen –“

„To nic,“ přispěchá Baz, „jen tak kecáme.“

Gemma začne rudnout a dotkne se mé paže. „Chtěla jsem jen říct, že je to výjimečný případ. O detailech se nebavíme,“ pousměje se.

„V čem výjimečný?“

„No v tom podání. Nebo jak tomu říkáte, zlato?“ Luskne si prsty u ucha, jak se snaží vylovit správný termín z paměti.

„Modus operandi,“ řekne Baz a je vidět, že se cítí trapně.

„To je ono.“ Gemma se napije kávy. „Omlouvám se, jestli jsem porušila nějaká pravidla nebo tak.“

„S tím si nelam hlavu,“ odpoví Baz.

„To nic,“ přidám se a zkusím změnit téma. „A co vy vlastně děláte, Gemmo?“

„Průzkumy. Pracuju pro jednu městskou poradenskou agenturu. Většinou jde o komerční odhady, nic tak adrenalinového, jako děláte vy, ale občas je to zajímavé.“

„Gemma se dostala do užšího výběru na cenu za inovativní dopravní řešení,“ dodá Baz.

Povytáhnu obočí. „Vážně? Tak to gratuluju.“

Znovu se začervená a zadívá se na pěnu v šálku. „Nic zvláštního jsem nevymyslela, jen jsem vyhledala nejlepší lokace a sepsala o tom zprávu. Nebo spíš cesty, kudy lidé nejčastěji jezdí na kole, běhají nebo chodí pěšky do práce, aby jim tam město ulevilo od dopravy.“

„To zachraňujete planetu,“ řeknu s obdivem.

„Tak to bych si netroufla říct, díky,“ odpoví a její velké modré oči působí až dětsky.

„Omluvte mě na moment,“ řeknu a vyjdu z horké místnosti na zadní zahrádku s vestavěnými lavičkami. Je tam chladno a prázdné. U kulatého stolku poblíž dveří vytáhnu cigarety.

V čerstvém nočním vzduchu se vznášá příslib ranních mrazíků.

Pak se dveře otevřou a objeví se Baz. „Je fajn jednou vypadnout na pár drinků,“ prohodí, je trošku nesvůj. Podám mu krabičku, Baz si vyklepne cigaretu a drží ji mezi zuby, dokud nenajdu zapalovač.